

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Mgr. M.Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti ČR** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.4. 2009, č.j. : 105/2009-SOSV-OSV-ODV/2,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 9.4. 2009, č.j. : 105/2009-SOSV-ODV/2, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2 000 Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 3.2. 2009, č.j. SPR 1254/2007 podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zák.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“) a podle § 89 a 90 zák.č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) ve věci žádosti žalobce o informaci spočívající v zaslání kopií všech pravomocných rozsudků vydaných ve věci péče o nezletilou Romanu Šťastnou, nar. 2.1. 2001, vedené u Okresního soudu v Mělníku pod sp.zn. 42P 223/2002 včetně rozsudku ve věci svěření nezletilého dítěte do péče jiné osoby (dále též žádost). Podle § 90 odst. 5 správního řádu žalovaný prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v podané žalobě vznesl procesní námitky a tvrdil, že prvoinstanční správní rozhodnutí předsedy Okresního soudu v Mělníku má vady a sice, že prvostupňový správní

orgán nepostupoval v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, neboť rozhodnutí bylo vypraveno jiného dne nežli bylo vyhotoveno a bez uvedení této skutečnosti na písemnosti nebo poštovní zásilce, na což i žalovaný nereagoval, ačkoliv žalobce tuto vadu uplatnil již v odvolání.

Dále nesouhlasil se stanoviskem žalovaného k odvolací námitce ohledně nedostatečného označení právního ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno a měl za to, že ustanovení § 15 zákona o informacích se člení do několika odstavců a má-li být právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu), určité a srozumitelné, je třeba uvést ho ve výroku rozhodnutí přesně a nikoliv jen číselným označením paragrafu a zákona. Nápravu této vady vytýkané odvolání žalovaný nezjednal.

Nesouhlasil ani s formulací výroku prvoinstančního správního rozhodnutí s tím, že v případě vyhovění žádosti se rozhodnutí podle zákona o informacích nevydává. Pokud se tak stalo, pak k vydání takového rozhodnutí schází správnímu orgánu kompetence a jedná se tak o rozhodnutí a priori vadné do té míry, že lze uvažovat o jeho nicotnosti. Přestože podle právní teorie nicotné rozhodnutí nevyvolává žádné právní účinky (jedná se o paakt), je v zájmu právní jistoty takové rozhodnutí buď zrušit nebo prohlásit za nicotné a to kdykoliv i bez návrhu, tj. z moci úřední (§ 78 a § 78 správního řádu). Nic takového ovšem žalovaný neučinil, tuto vadu v odvolacím řízení bagatelizoval a nápravu nezjednal. Žalovaný se v odvolacím řízení nezabýval ani tím, zda výrok rozhodnutí formulovaný tak, že „v ostatním...se žádost odmítá“, je dostatečně určitý, srozumitelný a vykonatelný (když jedinou závaznou částí rozhodnutí je jeho výrok, nikoliv jeho odůvodnění). Takto formulovaný výrok rozhodnutí navíc ve spojení s výrokem kladným (kterým se žádosti zčásti vyhovuje), jehož vydání zákon o informacích neumožňuje (nepředpokládá), činí do jisté míry rozhodnutí nesrozumitelným. V každém případě zamítavý výrok, kterým se žádost o informace částečně odmítá, by měl obsahovat přesné vymezení toho, v jakém rozsahu se žádost odmítá. Tím spíše v případě, že se odmítá jen částečně. Takové přesné a určité vymezení všech výroků prvostupňového rozhodnutí neobsahuje a žalovaný za odvolacího řízení nezjednal žádnou nápravu.

Žalobce dále poukazoval na to, že prvoinstanční správní rozhodnutí obsahuje nedostatečné poučení o opravném prostředku a nesouhlasil se stanoviskem žalovaného uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce. Poukázal na to, že § 83 odst. 2 správního řádu stanoví toliko směrem k adresátu rozhodnutí (účastníku řízení) právní důsledky, jaké má nesprávné, resp. chybějící poučení, avšak nestanoví vůbec nic směrem ke správnímu orgánu v tom směru, že by na tuto vadu neměl správní orgán reagovat a napravit ji. Což platí tím spíš, pokud je na ni upozorněno v podaném odvolání. Z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by takto vadné rozhodnutí mohlo či mělo zůstat vadným i nadále a že by tato vada neměla být odstraněna (§ 70 správního řádu). K tomu poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR v nálezu III ÚS 65/93 a uvedl, že přestože odvoláním vytýkaná vada prvostupňového rozhodnutí odstraněna nebyla, žalovaný toto rozhodnutí potvrdil jako správné, ačkoliv o jeho správnosti nemůže být řeči.

Konečně žalobce namítal, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí prvostupňového orgánu v celém rozsahu, neboť se nevypořádal a nijak nerozhodl o námitce podjatosti, kterou žalobce opakovaně (několikrát) vznesl písemně vůči předsedovi Okresního soudu v Mělníku, naposledy v odvolání proti jeho rozhodnutí ze dne 3.2. 2009. K odůvodnění žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí tvrdil, že jeho standartní žádost o informace byla vyřizována naprosto nestandardním způsobem. Nejprve mu soud lhal, že soudní řízení prý probíhá u jiného okresního soudu (v Chrudimi), poté byla jeho žádost vyřizována neformálním zamítavým přípisem bez vydání rozhodnutí, stížnost podanou podle § 16 A zákona o informacích předseda soudu nepřipustně „vyřídil“ sám, založil ji do spisu a nepředložil ji nadřízenému orgánu nejen, že ve lhůtě 7 dnů, nýbrž vůbec a tuto předložil ministerstvu až s prodlením cca 7 měsíců, a až po jeho další stížnosti adresované ministerstvu, o žádosti žalobce poprvé

rozhodl nikoliv do 15 dnů, ale s prodlením delším než 7 a půl měsíce. Důvody odmítnutí žádosti odporují zákonu o informacích. Z prvotních přípisů a rozhodnutí předsedy okresního soudu bylo zřejmé, že mu zřejmě nejsou známa ustanovení zákona o informacích ani správní řád apod. Právem proto nabyl přesvědčení o vysoce nestandardním postupu předsedy soudu, byť v postavení správního orgánu, jehož vysoká míra nezákonnosti a svévole navodila situaci a vzbudila dojem z korupčního jednání, totiž podezření, že předsedovi soudu na neposkytnutí požadovaných informací osobně záleží. Bylo proto právem žalobce vyjádřit pochybnost o nepodjatosti a nestrannosti úřední osoby a povinností nadřízeného orgánu (žalovaného) bylo tuto námitku posoudit a rozhodnout o ní bez ohledu na to, zda zákon o informacích v § 20 odst. 4 takové rozhodování předpokládá či nikoliv. Právo na to, aby jeho věc projednával i rozhodoval nestranný orgán, je totiž právem základním, zaručeným čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nemůže proto být takové právo vyloučeno jen proto, že snad zákon na takovou situaci nepamatuje. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že žalobcem vyslovené pochybnosti o nepodjatosti předsedy okresního soudu jako úřední osoby není oprávněn posuzovat, neboť § 14 správního řádu není mezi ustanoveními správního řádu, která se podle § 20 odst. 4 zákona o informacích dá použít při postupu podle tohoto zákona. Podotkl, že podobnou otázkou se již zabývala soudní judikatura např. ve vztahu k řízení ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů podle zák. č. 186/1992 Sb., resp. zák.č. 361/2003 Sb., kteréžto zákony rovněž otázky rozhodování o námitce podjatosti explicitně neupravují, a to se závěrem, že o takové námitce musí být rozhodnuto. K tomu zmínil rozsudek zdejšího soudu ve věci sp.zn. 7Ca 104/2005, publikovaný ve sbírce NSS č. 1422/2007. Měl za to, že i na řízení podle zákona o informacích se vztahuje požadavek, aby řízení prováděl pouze orgán nepodjatý a nestranný dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Poukázal na nález Ústavního soudu I ÚS 12/99 a rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp.zn. 29Ca 360/95, dále rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 28Ca 211/1996, Krajského soudu v Ostravě ve věci sp.zn. 22Ca 79/2002, Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 9Ca 53/2004. Podle žalobce měl žalovaný o jeho opakovaně několikrát vznesené námitce rozhodnout, bez ohledu na to, zda užití ust. § 14 správního řádu umožňuje § 20 odst. 4 zákona o informacích či nikoliv, neboť právo na projednání rozhodnutí věci nestranným orgánem veřejné moci je právem základním. Tím, že žalovaný o námitce podjatosti nerozhodl ani kladně ani záporně, nepřezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu a zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

K věci samé žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádává důvody odepření poskytnutí informací způsobem, kterým popírá svůj předchozí právní názor a dospívá k závěru, že je správný názor prvostupňového správního orgánu, podle něhož v obecné rovině má žalobce nárok na poskytnutí stejnopisu pravomocného rozsudku, nicméně, že na poskytnutí stejnopisu konkrétního pravomocného rozsudku týkajícího se konkrétní nezletilé, právo nemá, neboť by prý poskytnutím takových informací došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti této nezletilé fyzické osoby. Žalovaný se ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, podle níž je údajně respektováno právo na poskytnutí kopie pravomocného rozsudku podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích, v daném případě je však prý třeba respektovat ochranu osobnosti a soukromí dotčené nezletilé osoby. V důsledku toho prý je sice možné poskytnout identifikační údaje rozsudků, kterými bylo v dané věci rozhodnuto, nicméně samotné kopie těchto rozsudků již poskytnout prý nelze, neboť ve svém souhrnu obsahují chráněné informace. Podle žalovaného byla žalobci poskytnuta část požadovaných informací. Dále žalovaný přesněji vymezil v čem spatřuje možné narušení soukromí dotčené fyzické osoby, kterou předpokládá § 8 zákona o informacích ve spojení s § 11 a násl. občanského zákoníku.

Argumentaci žalobce uplatněnou v odvolání, která se týká problematičnosti anonymizace soudních rozhodnutí poskytovaných na základě žádosti o informace, považoval žalovaný v daném případě spíše za podpůrnou, nemající vliv na celkové posouzení informací požadovaných žádostí žalobce. S tím žalobce nesouhlasil, neboť měl za to, že argumentace se přímo týká střetu práva na ochranu soukromí účastníků a práva na informace. K tomu poukázal na judikaturu správních soudů (rozsudek krajského soudu ve věci sp.zn. 44Ca 47/2008, 44Ca 60/2008 a 44Ca 115/2008), právní teorii - publikaci „Judikatura a právní argumentace, teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou“ autorů Zdeněk Kýn, Michal Bobek, Radim Polčák a další, nakladatelství Auditorium v Praze. Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odůvodnění provedené správními orgány obou stupňů je vadné, neboť zcela vylučuje výkon práva na informace v případě jakýchkoli pravomocných rozsudků a tudíž aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích. Odůvodnění zcela účelově odhlíží od ústavně zaručené zásady veřejnosti soudního řízení, které je až na zákonem stanovené výjimky veřejné, a ve kterém se vždy, tj. bez výjimky, vyhláší veřejně rozsudek, přičemž žalovaný ani předseda Okresního soudu v Mělníku jako povinný subjekt v rozhodnutích netvrdí nic o tom, že by snad řízení proběhlá ve věci nezletilé a zakončená pravomocnými rozsudky, o jejichž kopie žalobce žádal, byla vedena neveřejně s vyloučením veřejnosti. Při veřejném soudním řízení je ochrana soukromí účastníků prolomena automaticky již z podstaty věci. Podle žalobce nelze v dané věci aplikovat zákon o soudnictví ve věcech mládeže č. 218/2003 Sb., neboť jeho předmětem je úprava odpovědnosti mládeže za protiprávní činy uvedené v tomto zákoně, opatření ukládaná za tyto protiprávní činy a postup rozhodování a výkon soudnictví v těchto věcech. Dále žalobce konstatoval, že polemizovat lze úspěšně i o tom, zda soudní úprava v poměru nezletilého dítěte je věcí soukromou. Tvrdil, že občanský soudní řád má v částech péče soudu o nezletilé a řízení o navrácení nezletilého dítěte ve věcech mezinárodních únosů zřetelně veřejnoprávní charakter, což je zřejmé z toho, že jde o řízení nesporná, která lze zahájit i bez návrhu, soud je povinen provádět důkazy z úřední povinnosti i bez návrhu účastníků, rozhodné skutečnosti lze tvrdit a důkazy označit i v odvolacím řízení, které probíhá v režimu úplné apelace apod. Konstatoval, že v řízení, jež mají veřejnoprávní charakter, je samotnými procesními předpisy potlačena ochrana soukromí jejich účastníků, kteří jsou povinni strpět zásahy a nařízení soudu, popř. orgánu pověřeného sociálně právní ochranou dětí. Tím spíše má proto veřejnost právo být informována o pravomocném výsledku soudního řízení v takové veřejnoprávní věci, tedy o tom, jak soud rozhodl, ale i proč soud rozhodl určitým způsobem. Tomuto právu není učiněno zadost tím, že až po roce a půl od podání žádosti o informace obdrží žadatel informaci, avšak jen o čísle jednacím a datu vydání pravomocného rozsudku, kdy z takto omezené informace dokonce nevyplývá ani výrok rozsudku, ohledně kterého byla informace žádána. Tím je výkon práva na informace nikoliv umožněn, nýbrž úplně popřen, přičemž nelze před veřejností utajovat výrok veřejně vyhlášeného rozsudku, který je pravomocný a pro každého závazný a ještě to odůvodňovat nutností ochrany soukromí účastníků řízení, ačkoliv veřejné soudní jednání a veřejné vyhlášení rozsudku mohl sledovat kdokoli. Jedná se o popření práva na informace o obsahu pravomocných rozsudků soudu odporující znění § 11 odst. 4 písm. b) zákona o informacích. K tomu připomněl znění čl. 17 Listiny základních práv a svobod, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a judikaturu Ústavního soudu a soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví. Uvedl podmínky, za kterých lze omezit právo na informace s tím, že každý zásah do práva na respektování soukromého rodinného života musí splňovat tři podmínky (podmínku legality, podmínku legitimacy a podmínku proporcionality) a jakékoliv jiné omezení tohoto práva, které nesplňuje současně tyto tři podmínky, je porušením základních práv a svobod. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Tvrdil, že k odepření poskytnutí informací na základě jeho žádosti došlo v rozporu s čl. 10 odst. 2

Úmluvy o ochraně lidských práv. Poukázal na ust. § 10 vyhl.č. 37/1992 Sb. jednacího řádu pro okresní a krajské soudy.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména ust. § 8a zákona o informacích ve spojení s § 11 občanského zákoníku s tím, že střet práva na informace a práva na ochranu osobnosti a soukromého života je třeba podle názoru Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ve věci sp.zn. 8As 50/2008 třeba řešit tak, že jednomu právo je v dané konkrétní věci dána přednost. Rovněž poukázal na nález Ústavního soudu, sp.zn. IV.ÚS 154/97. Podle žalovaného je s ohledem na konflikt dvou základních lidských práv stojících na stejné úrovni třeba posoudit, kterému z těchto práv má být v konkrétním jasně určeném případě dána přednost, když při posuzování žádosti vycházel Okresní soud v Mělníku i z deklarace práv dítěte OSN. S tím se žalovaný ztotožnil. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze, sp.zn. 44Ca 47/2008 uvedl, že krajský soud v této věci zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění nikoliv na základě věcného posouzení důvodů zamítnutí odvolání. Nadto se citovaný rozsudek zabýval toliko ochranou osobních údajů, nikoliv ochranou soukromí jako takového. K námitce žalobce stran tvrzené podjatosti předsedy Okresního soudu v Mělníku žalovaný upozornil na skutečnost, že zákon o informacích upravuje v první řadě svobodný přístup k informacím, přičemž o případném odmítnutí žádosti musí rozhodnout ten povinný subjekt, který požadovanými informacemi disponuje, nebo by měl disponovat. K tomu odkázal také na § 6 odst. 8 Instrukce ministerstva spravedlnosti ze dne 24.7. 2009, č.j. 13/2008-SOSV-ST, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o informacích, podle níž, je-li povinným subjektem soud, vydá rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí žádosti předseda soudu jako orgán státní správy nebo pověřený orgán v jeho zastoupení. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě, žalobní body dále rozvedl a zdůraznil, že rozsudek musí být vyhlášen veřejně vždy a ohledně tohoto pravidla žádná výjimka neexistuje. K tomu poukázal na další judikaturu NSS a novelu zákona o informacích, kdy s účinností od 23.3. 2006 byl § 11 odst. 4 písm. b) tohoto zákona doplněn v tom směru, že povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou pravomocných rozsudků. Zopakoval svá tvrzení ohledně nestandardního způsobu vyřízení jeho žádosti o informace jako důvodu pro pochybnosti o nepodjatosti a nestrannosti předsedy Okresního soudu v Mělníku, konstatoval znění ust. § 7 odst. 1 správního řádu jako jednou ze zásad činnosti správních orgánů s tím, že správní orgán se nemůže v odvolacím řízení nezabývat skutkově odůvodněnou námitkou účastníka, že byla porušena povinnost správního orgánu I. stupně postupovat nestranně. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp.zn. 53Ca 2/2008 a setrval na svém konečném návrhu.

Soud rozhodoval o věci bez nařízení ústního jednání podle § 53 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích v rozhodném znění povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ust. § 15 téhož zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. (2) Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ust. § 16 odst. 1, 2, 3 téhož zákona proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání. (2) Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. (3) Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

Podle ust. § 20 odst. 4 téhož zákona pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- b) pro odvolací řízení a
- c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Podle ust. § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle ust. § 6 odst. 1 správního řádu Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené,

není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).

Podle ust. § 14 odst. 1- 4 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. (2) Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení⁸⁾ (dále jen "představený"). (3) Úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. (4) Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4. úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").

Podle ust. § 68 odst. 2, 5 téhož zákona ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. (5) V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Podle ust. § 69 odst. 1 téhož zákona v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Podle ust. § 70 téhož zákona opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Podle ust. § 71 odst. 1, 2 písm. a) Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. (2) Vydáním rozhodnutí se rozumí

a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:",

b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1),

c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo

d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu.

Podle ust. § 77 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. (2) Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. (3) Pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu.

Podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

Podle ust. § 119 zákona o soudech a soudcích v rozhodném znění Ústředním orgánem státní správy soudů je ministerstvo. (2) Orgány státní správy soudů jsou předseda a místopředsedové Nejvyššího soudu, předseda a místopředseda Nejvyššího správního soudu a předsedové a místopředsedové vrchních, krajských a okresních soudů. (3) V rozsahu a za podmínek stanovených zákonem se na státní správě soudu podílejí předsedové senátů, ostatní soudci a zaměstnanci působící u příslušného soudu.

Podle ust. § 123 odst. 1 písm. o) téhož zákona) ministerstvo vykonává státní správu Nejvyššího soudu a vrchních, krajských a okresních soudů tím, že plní další úkoly, stanoví-li tak tento zákon nebo zvláštní právní předpisy.

Podle ust. § 127 odst. 1 písm. g) téhož zákona předseda okresního soudu vykonává státní správu okresního soudu tím, že zajišťuje poskytování informací soudem podle zvláštního právního předpisu.

Soud se předně zabýval námitkami žalobce stran procesních vad prvoinstančního správního rozhodnutí a jeho nesouhlasem se způsobem, jak obdobné odvolací námitky posoudil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce **nesprávnosti data**, kterým je označeno prvoinstanční správní rozhodnutí, soud poukazuje na znění ust. § 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, podle kterých se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede mj. datum vyhotovení (§ 69 odst. 1 citovaného zákona). Za vydání rozhodnutí se pak považuje předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 s tím, že na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „vypraveno dne“. Z prvostupňového správního rozhodnutí, které je součástí spisového materiálu, vyplynulo, že datum písemného vyhotovení je na rozhodnutí uvedeno v záhlaví : „V Mělníku dne 3.února 2009 „. Ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu tak bylo naplněno. Ve spisovém materiálu není založena písemnost – prvostupňové správní rozhodnutí – na které by bylo vyznačeno „ Vypraveno dne :“ nebo poštovní zásilka se stejným údajem tak, aby bylo zřejmé, kdy byl stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí předán k doručení a tím došlo k vydání rozhodnutí, avšak přílohou žaloby (čl. 37 soudního spisu) je kopie obálky s písemností adresovanou žalobci, podle které byla písemnost dána poštovní přepravě, tj. vypravena, dne 10.2.2009. Součástí správního spisu je pak doručenka prokazující, že prvoinstanční správní orgán zaslal žalobci rozhodnutí ze dne 3.2. 2009 pod Spr. 1254/2007, přičemž na adresu pošty v místě doručování žalobci došla tato zásilka 11.2. 2009, kdy byla uložena pro adresáta k vyzvednutí, což se stalo dne 20.2. 2009. Z uvedeného je patrné, že k vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu došlo. Skutečnost, že předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení nebyla v souladu s citovaným ustanovením na písemnosti, resp. poštovní zásilce, vyznačena slovy „vypraveno dne“ s uvedením data, je vada, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jedná se o vadu ve smyslu § 70 správního řádu, kterou na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Podle ust. § 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je identifikováno správní rozhodnutí datem jeho písemného vyhotovení a datem jeho vydání, tj. předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení. Podle obsahu spisového materiálu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně identifikováno datem písemného vyhotovení, přičemž součástí správního spisu je doručenka o doručení adresátu tohoto vyhotovení. Odstranit písařskou vadu absence údaje o vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu lze postupem podle § 70 téhož zákona ať už na požádání účastníka nebo z moci úřední správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Žalobce nebyl tímto procesně vadným postupem prvoinstančního orgánu zkrácen na svých právech a soud proto ve shodě se žalovaným nepovažuje tuto žalobní námitku za důvodnou.

K námitce **nesprávnosti výroku prvoinstančního správního rozhodnutí** je třeba přisvědčit žalobci, že výrok není souladný s ust. § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o informacích, neboť z výrokové části je zřejmé, že správní orgán I. stupně jako povinný subjekt žádosti žalobce o poskytnutí informací zčásti nevyhověl, tj. část informací poskytl (z výrokové části vyplývá odkaz na ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích a sdělení, že „Okresním soudem v Mělníku byl dne 1.9. 2004 vyhlášen rozsudek č.j. 42P 223/2002-86, který nabyl právní moci dne 8.10. 2004 a dne 16.1. 2007 byl vyhlášen rozsudek č.j. 42P 243/2006-188, který nabyl právní moci dne 15.2. 2007“ , v ostatním byla žádost o informace s poukazem na ust. § 15 zákona o informacích odmítnuta). Podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) citovaného zákona se však při poskytnutí informací rozhodnutí nevydává. Naproti tomu podle ust. § 15 odst. 1 téhož zákona i v případě, že povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Výrok prvoinstančního správního rozhodnutí tak striktně neodpovídá způsobům naložení s žádostí žadatele o poskytnutí informací tak, jak je povinnému subjektu ukládá zákon o informacích. Z výroku

prvoinstančního správního rozhodnutí je však nadevší pochybnost patrná, v jakém rozsahu bylo o žádosti žalobce ze dne 15.10. 2007 o poskytnutí informací – zaslání kopií všech pravomocných rozsudků vydaných ve věci péče o nezletilou Romanu Šťastnou, nar. 2.1. 2001, vedených pod sp.zn. 42P 223/2002, vyhověno a že v ostatním byla žádost odmítnuta. I když tedy proinstanční správní orgán jako povinný subjekt nepostupoval pouze podle ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích, ač podle něj postupovat měl, a s poukazem na nesprávně uvedené ust. § 14 odst. 5 písm. d) téhož zákona vymezil část informací požadovaných žádostí žalobce, které žalobci poskytl, je z výrokové části jeho rozhodnutí nadevší pochybnost zřejmá, že podle obsahu bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o odmítnutí části žádosti ve smyslu § 15 odst. 1, čemuž odpovídá i odůvodnění rozhodnutí. Tento postup správního orgánu I. stupně nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a soud proto i tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstaněnou.

Soud nemohl vejít ani na související žalobní námitku, kdy žalobce namítal **absenci konkrétního odstavce právního ustanovení, podle něžž bylo rozhodováno** (§ 68 odst. 2 správního řádu) ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgán I. stupně rozhodoval podle obsahu výrokové části a odůvodnění svého rozhodnutí podle ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích, přičemž § 68 odst. 2 správního řádu požaduje, aby ve výrokové části rozhodnutí bylo mj. uvedeno „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“. Z výrokové části prvoinstančního správního rozhodnutí je tak právní ustanovení zřejmé a ve spojení s odůvodněním, jakož i rozhodnutím žalovaného, které spolu tvoří jeden celek, není pochyb o tom, že se jednalo o rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o informacích. Soud přitom neshledal důvody pro prohlášení nicotnosti z moci úřední (§ 78 odst. 1 správního řádu), neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno předsedou okresního soudu, který je k rozhodování věcně příslušný ve smyslu ust. § 127 odst. 1 písm. g) zákona o soudech a soudcích a jeho rozhodnutí netrpí ani vadami uvedenými v ust. § 77 odst. 2 správního řádu, neboť není vnitřně rozporné, právně či fakticky neuskutečnitelným a nemá ani jiné vady, pro které by bylo lze prvoinstanční rozhodnutí považovat za nicotné.

K námitce **neúplného poučení** jako součásti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 68 odst. 5 správního řádu soud znovu připomíná žalobci, že mělo být uvedeno správně uvedeno, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Předseda okresního soudu jako správní orgán oproti tomu uvedl pouze „proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání“. Soud však ve shodě se žalovaným považuje za rozhodné, že se účastník řízení, jemuž bylo rozhodnutí adresováno, dozvěděl o tom, že lze proti rozhodnutí podat odvolání, což ostatně žalobce učinil. V případě, že by tomu tak nebylo, bylo by právem žalobce, aby podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu v případě neúplného poučení podal odvolání do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Zákon tedy předpokládá řešení absence některých náležitostí poučení cestou ust. § 70 správního řádu - opravu zřejmých nesprávností ať už na požádání účastníka nebo z moci úřední, a pro případ, že by k vydání nápravy formou opravného usnesení ze strany rozhodujícího správního orgánu nedošlo, poskytuje adresátovi rozhodnutí lhůtu 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalobce tuto lhůtu ani nevyčerpal a jeho odvolání došlo prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí již dne 10.3. 2009. Ani tato nesprávnost prvoinstančního správního rozhodnutí však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dále soud opětovně přisvědčuje žalobci, že při vydání rozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí informací došlo k **průtahům**, neboť jak vyplývá z ust. § 71 odst. 1 správního řádu, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, resp. podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích měl povinný subjekt rozhodnout o

odmítnutí části žádosti do 15 dnů ode dne jejího přijetí. Povinný subjekt tak však učinil až poté, kdy mu žalovaný v rámci vyřizování stížnosti na průtahy v řízení a nečinnost povinné osoby uložil dne 13.6. 2008, tj. s odstupem cca 8 měsíců, aby do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobcovu žádost o informace vyřídil, přičemž prvně bylo o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 15.10. 2007 provinstančním správním orgánem rozhodnuto dne 1.7. 2008. Z uvedeného je patrné, že žalobce důvodně poukazoval na průtahy v řízení o jeho žádosti o poskytnutí informací a soud jeho nesouhlas s takovým postupem správního orgánu I. stupně vnímá. Žalobcovu právo na vyřízení jeho věci bez zbytečných průtahů ve smyslu § 4 odst. 4 a § 6 odst. 1 správního řádu však bylo ochráněno možností využití institutu stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace ve smyslu § 16a zákona o informacích a rovněž, ve smyslu ust. § 20 odst. 4 písm. c) téhož zákona ustanovení o ochraně před nečinností tak, jak je zakotveno v ust. § 80 správního řádu. Žalobce stížnost dle § 16 a zákona o informacích podal a žalovaný jí vyhověl. V důsledku postupu žalovaného bylo o žádosti žalobce o informace správním orgánem I. stupně jako povinnou osobou rozhodnuto.

Ke všem shora uvedeným žalobním bodům soud uvádí, že tyto žalobcem vytýkané vady procesního postupu správního orgánu I. stupně nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nebyly proto důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Jinak tomu je v případě **námítky podjatosti** předsedy Okresního soudu v Mělníku, kterou žalobce, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu opakovaně vznášel ve všech svých (třech) odvoláních (ze dne 30.7.2008, ze dne 27.11.2008 a ze dne 9.3.2009) proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Nemůže obstát obrana žalovaného, který v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě poukazoval na to, že pochybnosti žalobce o nepodjatosti předsedy Okresního soudu v Mělníku není oprávněn posuzovat, neboť § 14, který upravuje vyloučení konkrétní osoby z projednání a rozhodování věci, není mezi ustanoveními správního řádu, která se dá podle § 20 odst. 4 zákona o informacích použít při postupu podle tohoto zákona. Nesprávný postup žalovaného nezhojí ani jeho poukaz na instrukci ministerstva spravedlnosti, kterou se provádí některá ustanovení zákona o informacích, podle níž je-li povinným subjektem soud, vydá rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí žádosti předseda soudu jako orgán státní správy nebo pověřený orgán v jeho zastoupení. K tomu soud poukazuje na znění ust. § 20 odst. 4 zákona o informacích, podle kterého, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení a v řízení o stížnosti propočítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu, dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije. Podle ust. § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popř. vykonává dozor. Podle ust. § 16 odst. 1, 2, 3 zákona o informacích rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu nadřízený orgán. Podle § 127 odst. 1 písm. g) zákona o soudech a soudcích předseda okresního soudu vykonává státní správu okresního soudu tím, že zajišťuje poskytování informací soudem podle zvláštního právního předpisu. Zde je v poznámce pod čarou uveden odkaz na zákon o informacích. Podle ust. § 119 odst. 1 téhož zákona ústředním orgánem státní správy soudu je ministerstvo. Podle ust. § 123 odst. 1 písm. o) téhož zákona ministerstvo vykonává státní správu mj. okresních soudů mj. tím, že plní další úkoly, stanoví-li tak tento zákon nebo zvláštní právní předpisy. Mezi základní zásady činnosti správních orgánů patří i povinnost správního orgánu postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2

odst. 1 správního řádu). Správní orgán má šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (§ 2 odst. 3 téhož zákona). Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 téhož zákona). Správní orgán je rovněž povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 téhož zákona). V duchu těchto základních zásad činnosti správních orgánů je třeba nahlížet i na užití ust. § 14 správního řádu, byť jeho užití ust. § 20 odst. 4 zákona o informacích výslovně neuvádí. Bylo by totiž v rozporu s principem dobré zprávy, aby účastník řízení namítal (opakovaně) podjatost úřední osoby, aniž by o této jeho námitce bylo služebně nadřízeným úřední osoby nebo tím, kdo má obdobné postavení, bezodkladně rozhodnuto. Nadřízený správní orgán pak v případě zjištění podjatosti úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu) postupuje podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí o námitce podjatosti (nestrannosti) musí být vydáno nejen při vyloučení tzv. úřední osoby, ale i v případě opačném. Rozhodnutí o tom, zda je úřední osoba v dané právní věci vyloučena, je rozhodnutím procesním. Vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být takovou úřední osobou činěny žádné úkony, vyjma úkonů, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). O námitce podjatosti musí být rozhodnuto před vydáním rozhodnutí ve věci samé (rozsudek Krajského soudu v Brně sp.zn. 29Ca 360/95). Také v nyní přezkoumávané věci byla námitka podjatosti žalobcem vznesena v průběhu správního řízení. Jak vyplývá z tvrzení žalobce i obsahu spisového materiálu, stalo se tak opakovaně a žalobce na to, že žalovaný odmítl vznesené námitky nestrannosti rozhodujícího povinného subjektu řešit, upozornil i v jednom ze žalobních bodů žaloby. Žalovaný byl povinen o vznesené námitce podjatosti rozhodnout dříve, než bylo přistoupeno k rozhodnutí ve věci samé. Protože tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud proto z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby před posouzením věci samé rozhodl o námitce podjatosti vznesené žalobcem proti povinnému subjektu, tj. předsedovi Okresního soudu v Mělníku.

S ohledem na shora uvedené soud nemohl přistoupit na základě věcných námitek žaloby k přezkoumání závěrů žalovaného ve věci samé, neboť nelze předvídat výsledek posouzení nestrannosti povinné osoby žalovaným.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. září 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková